

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЬ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 17
---------------------	---	---	--	-------------------

Халифътъ и осж-денитъ

Арабска приказка

Халифътъ Харунъ Алъ Рашидъ, герой отъ „Хиляда и една нощъ“, билъ най-славниятъ владѣтель на Арабия. Той живѣялъ въ осмото столѣтие следъ Христовото рождение. Неговото име е било много познато на цѣлия изтокъ, а мъдростта му известна на далече.

Този халифъ често се преобличалъ и скиталъ нощемъ по улицитъ и отдалеченитъ мѣста на своята столица Багдадъ, защото искалъ лично да проучи живота на своитъ поданици.

Веднажъ Харунъ алъ Рашидъ посетилъ затвора, за да види какво правятъ осжденитъ.

— Защо си тукъ? — запиталъ той единъ разбойникъ. Той му отговорилъ:

— Невиненъ съмъ, а трѣбва да гния тукъ въ тия влажни келии.

— А ти? — запиталъ другъ.

— Невиненъ съмъ като новородено дете . . . — билъ отговорътъ.

Всички осждени по редъ изказвали своята невинност и че безъ всѣка причина сж ги хвърлили въ затвора. Халифътъ се готвѣлъ да излиза изъ затвора, когато забелязалъ единъ човѣкъ, който стоялъ съ подпрѣна глава на ржката си и тжжно гледалъ въ земята.

— И ти сигурно си невиненъ, както всички други? — запиталъ Халифътъ.

— Господарю, — отговорилъ затвор-



Пристигане на луната

никътъ — мене ме осждиха справедливо. Азъ нарушихъ закона и сега се разкаивамъ отъ все сърдце за извършеното престѣпление.

Това искрено признание направило на Халифа дълбоко впечатление. Той веднага заповѣдалъ на управителя на затвора:

— Пусни този човѣкъ на свобода веднага, за да не разваля останалитъ тукъ невинни.

Морякътъ

Единъ селянинъ срещналъ морякъ, който се приготвѣлъ да заминава за Индия и го запиталъ:

— Кжде е умрѣлъ баща ти?

— На парахода — отговорилъ морякътъ

— А дѣдо ти?

— И той е умрѣлъ въ морето. Единъ лень отишелъ на ловъ за риба съ лодка, появила се страшна буря и лодката потънала заедно съ него.

— А прадѣдо ти?

— И той е загубилъ живота си въ морето.

— Добре, драги мой приятелю, ако бѣхъ тогава на твоє мѣсто, никога не бѣхъ плтувалъ по море.

Следъ това морякътъ запиталъ селянина:

— А кжде е умрѣлъ твой баща?

— У дома си въ леглото

— Ами дѣдо ти?

— И той сжко е умрѣлъ въ леглото си.

— Тогава на твоє мѣсто, драги приятелю, никога не бѣхъ посмѣялъ да си легна въ кжши на леглото.

Янъ Бибианъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

ПЪРВИЯТЪ ЧОВѢШКИ КРАКЪ НА ЛУНАТА

— Да, трѣбва да слѣземъ вече — каза решително Янъ Бибианъ. — Съ тоя приятелъ криво-лѣво ще се разберемъ.

Янъ Бибианъ се повърна за малко при предавателя и всички станции по земята уловиха това съобщение:

„Въ тоя моментъ, за първи пжтъ върху луната стпва човѣшки кракъ. Единъ отъ жителитъ на луната, навѣрно пратеникъ, ни посрещна твърде приветливо. Той пристигна възсѣдналъ върху едно хвърчащо магаре.“

Като даде това съобщение, Янъ Бибианъ, последванъ отъ Калчо, излѣзоха отъ „Свѣтковица“, спуснаха се по малката външна стълбичка и стпиха върху луната. Това бѣха първитъ човѣшки стпжпки върху луната.

Посрещачътъ, който до сега не преставаще съ своето подскачане, отведнажъ спрѣ, наведе се низко, като че прави поклонъ, а дългитъ пи-пала на главата му почнаха да шаватъ много бързо.

Той почна да произнася нѣкакви гърлени, отсѣчени думи и да се навежда и изправя по нѣколко пжти, почти на всѣка дума.

Янъ Бибианъ и Калчо, които държеха здравата пушкитъ въ ржцетъ си, го гледаха усмихнати и не знаеха какво да правятъ.

Посрещачътъ забележи, че гоститъ му не го разбиратъ, престана да се кланя и почна да маха съ прешленеститъ ржце къмъ планината и да имъ сочи нѣщо.

— Показва нѣщо — рече Янъ Бибианъ и погледна нататъкъ.

Той видѣ, че откъмъ планината се задаватъ още нѣколко всадници на хвърчащи магарета, които летѣха на-

редени единъ следъ другъ.

Тѣ скоро пристигнаха и първиятъ, който бѣше тамъ, почна да вика съ страшенъ гласъ. Устата му се отваряха, като устата на крокодилъ.

Пристигналитъ почнаха да се въртятъ, все така наредъ, надъ „Свѣтковица“ и подирѣ малко слѣзнаха долу. Следъ тѣхъ се зададоха многобройни редици отъ по десетина души. Всички тѣ, като се завъртѣваха нѣколко пжти надъ това мѣсто, кацаха задъ първитъ, другитъ задъ тѣхъ. По тоя начинъ, върху тая покрита съ дребенъ мѣхъ, като че ли плесенясала равнина, се нареди цѣла армия, катона парадъ.

Водачитъ на тия редици оставиха хвъркатитъ си животни, наредиха се по четирима и всички дойдоха предъ Янъ Бибианъ и Калчо и почнаха дълбоко да се кланятъ, като повтаряха все едни и сжщи думи.

Янъ Бибианъ бързо усвои произношението на тия думи, които не се различаваха отъ човѣшкия говоръ и самъ нѣколко пжти високо ги повтори.

Тогава насъбралото се множество избухна въ тържествени викове.

Следъ дълга разправа съ ржце, съ очи, съ крака и съ различни движения на тѣлото, земнитъ и луннитъ хора сполучиха да се разбератъ.

Луннитъ хора канѣха гоститъ къмъ своитъ жилища въ планината. Янъ Бибианъ и Калчо имъ обясняваха, че не могатъ да оставятъ машината си.

Луначитъ, нека за по-лесно така да наречемъ жителитъ на луната, казахъ, че тѣ трѣбва да дойдатъ съ машината си.

Янъ Бибианъ и Калчо дадоха знакъ, че сж съгласни, качиха се отново на „Свѣтковица“ и се вдигнаха. Луначитъ възсѣднаха на своитъ хвъркати магарета и сжко се вдигнаха.

Образува се едно тържествено шествие, което, ако ние жителитъ на земята, имаме възможностъ да видимъ, щѣхме да изпупукаме отъ смѣхъ.

Най-напредъ вървѣше първиятъ пристигналъ на мѣстото, който изглеждаше, че е нѣкой голѣмецъ, защото всички луначи го слушаха и му се покоряваха.

Той вървѣше на почтено разстояние предъ „Свѣтковица“, като летѣше съвсемъ бавно, съ бързината на хвърчащитъ магарета. При все това, тия магарета хвъркаха съ бързината на единъ нашенски орелъ.

Наоколо хвърчеха въ строй всичкитъ редици на тая многобройна армия.

Това шествие се отправи къмъ срещната планина и скоро пристигна тамъ. Предъ планината се намираха множество разхвърлени, като голѣми кожуси, хълмове, въ подножието на които отъ всички страни се виждаха нѣкакви дупки, като отворитъ на пещери. Предъ единъ отъ тия хълмове имаше голѣма равнина. Всадникътъ, който предвождаше шествието, бавно почна да се спуща на тая равнина.

Въ това време отъ всички дупки наизскача многоброенъ народъ, между който имаше стотици малки, които навѣрно бѣха деца. Тѣ нападаха почитъ си и нададоха възторжени викове. „Свѣтковица“ последва водача и сжко бавно се спусна на площада предъ хълма. Другитъ придружаващи сжко слѣзоха и образуваха голѣмъ кръгъ около машината.

Янъ Бибианъ и Калчо се показаха върху машината си и слѣзоха срѣдъ шумната овация на събралото

се множество.

Водачътъ тогава показа на Янъ Бибианъ отвора на една грамадна пещера и му обясни, че тамъ трѣбва да турятъ машината си.

Янъ Бибианъ бързо разбра това и каза на Калчо.

— Умно сж се сѣтили тия приятели. Тукъ „Свѣтковица“ ще има гарантъ. И двамата, като я обърнаха съ опашката къмъ вратата, почнаха да я бутатъ назадъ. Машината се задвижи леко на своитъ гумени колела и потъна въ пещерата.

Но когато влѣзоха вътре да я настанятъ, тѣ останаха очудени. Това бѣше една грамадна зала, изкусно издалбана. А стенитъ ѝ бѣха покрити съ нѣкакви разноцвѣтни лѣскави метални плочки, между които най-много бѣха златнитъ. Върху всѣка плочка имаше изрѣзани съ разноцвѣтни линии по една чудно нарисувана картина, каквато земнитъ жители не можемъ и да си представимъ.

Следъ като настанаха машината си, Янъ Бибианъ и Калчо пакъ излѣзоха навънъ, кждето ги чакаше водачътъ. Наоколо всичко бѣ препълнено съ народъ, който шумѣше, като рожакъ отъ пчели.

Едритъ имъ жбжи, които не се покриваха отъ никакви устни, лецѣха бѣли и чисти и на пжтницитъ се струваше, че виджатъ повече жбжи, отколкото хора.

— Каква хубава реклама за нѣкой жболѣкарски кабинетъ — каза Янъ Бибианъ на Калчо.

— Да, направихъ вече нѣколко снимки — каза Калчо, като показва фотографическия си апаратъ, който бѣ презрамчилъ.

Въ това време водачътъ съ високъ гласъ даде нѣкаква команда.

Отведнажъ настана мъртва тишина.

(Продължава)